

Een ode aan de zonnewijzer door Maurice Maeterlinck (Belgisch Nobelprijswinnaar voor de literatuur (1911))

LA MESURE DES HEURES

Maurice Maeterlinck

L'été est la saison du bonheur. Quand reviennent parmi les arbres, dans la montagne ou sur les plages, les belles heures de l'année; celles qu'on attend et qu'on espère du fond de l'hiver, celles qui nous ouvrent enfin les portes dorées du loisir, apprenons à en jouir pleinement, longuement, voluptueusement. Ayons pour ces heures privilégiées une mesure plus noble que celle où nous répandons les heures ordinaires. Recueillons leurs éblouissantes minutes dans des urnes inaccoutumées, glorieuses, transparentes et faites de la lumière même qu'elles doivent contenir; comme on verse un vin précieux non dans les verreries vulgaires de la table quotidienne, mais dans la plus pure coupe de cristal et d'argent que recèle le dressoir des grandes fêtes.

Vertaling:

Alexander Teixeira de Mattos

THE MEASURE OF THE HOURS

Maurice Maeterlinck

SUMMER is the season of happiness. When, among the trees, in the mountains or by the sea, the fair hours of the year, the hours for which we have waited and hoped since the depths of winter, the hours which at last open to us the golden gates of leisure, return for our delight, let us learn to enjoy them fully, continuously, voluptuously. Let us have for these privileged hours a nobler measure than that into which we pour the ordinary hours. Let us gather their dazzling minutes in unaccustomed urns, glorious, transparent and made of the very light which they are to contain, even as we serve a costly wine not in the common glass of the daily table, but in the purest cup of crystal and silver locked in the sideboard of the banqueting-room.

Vertaling;

Hans Schipper

HET METEN VAN DE TIJD

Maurice Maeterlinck

De zomer is het seizoen van het geluk. Het jaargetijde waarin de mooie uren van het jaar aanbreken tussen de bomen, in de bergen of op de stranden. Dat zijn de uren waarop wij diep in de winter wachten en hopen. Het zijn de uren die eindelijk de gouden deuren van de vrije tijd openen. Laten we leren om er volop van te genieten, voor lange tijd en rijkelijk. Laten we voor deze geprivilegieerde uren een meetinstrument hebben dat nobeler is dan dat waarmee we de gewone uren meten. Laten we hun oogverblindende minuten verzamelen in ongewone, glorieuze, doorzichtige urnen die gemaakt zijn van het licht dat ze moeten bevatten. Zoals men een kostbare wijn schenkt: niet in het vulgaire glaswerk van de dagelijkse tafel, maar in de zuiverste kristallen en

<p>II Mesurer le temps! Nous sommes ainsi faits que nous ne prenons conscience de celui-ci et ne pouvons nous pénétrer de ses tristesses ou de ses félicités qu'à la condition de le compter, de le peser comme une monnaie que nous ne verrions point. Il ne prend corps, il n'acquiert sa substance et sa valeur que dans les appareils compliqués que nous avons imaginés pour le rendre visible, et, n'existant pas en soi, il emprunte le goût, le parfum et la forme de l'instrument qui le détermine. C'est ainsi que la minute déchiquetée par nos petites montres n'a pas même visage que celle que prolonge la grande aiguille de l'horloge du beffroi ou de la cathédrale. Il convient donc de n'être pas indifférent à la naissance de nos heures. De même que nous avons des verres dont la forme, la nuance et l'éclat varient selon qu'ils sont appelés à offrir à nos lèvres le</p>	<p>II The measuring of time ! We are so constructed that we cannot be made conscious of time and impressed with its joys or sorrows unless we count and weigh it, like an invisible currency. It takes shape, acquires its substance and its value only in complicated forms of apparatus which we have contrived in order to render it apparent; and, having no existence in itself, it borrows the taste, the perfume and the shape of the instrument that rules it. For this reason, the minutes ticked off by our little watches wear a different aspect from those prolonged by the great hand of the belfry or cathedral-clock. It behoves us, therefore, not to be indifferent to the birth of the hours. Even as we have glasses whose shape, shade and brilliancy vary according as they are called upon to carry to our lips light claret or rich burgundy, cool</p>	<p>zilveren bokaal opgeborgen in het dressoir voor de grote feesten.</p> <p>II Het meten van de tijd! We zijn zo gemaakt dat we ons alleen maar van de tijd bewust zijn en ons alleen maar kunnen verdiepen in het verdriet of het geluk ervan, door te tellen, als het wegen van een munt die we niet kunnen zien. Hij krijgt zijn vorm, zijn inhoud en zijn waarde alleen in de ingewikkelde apparaten die we hebben bedacht om hem zichtbaar te maken. Niet bestaand op zich, leent hij de smaak, de geur en de vorm van het instrument dat hem vaststelt. Zo ervaren wij de minuten die door onze kleine horloges worden weg getikt niet hetzelfde als die door de grote wijzer van de klok aan belfort of kathedraal worden weergegeven. Het is daarom belangrijk om niet onverschillig te zijn voor de geboorte van onze uren. Net zoals we glazen hebben waarvan de vorm, de tint en de glans variëren naargelang ze worden opgeroepen</p>
--	---	--

<p>bordeaux léger, le bourgogne opulent, le rhin frais, le porto lourd ou l'allégresse du champagne, pourquoi nos minutes ne seraient-elles pas dénombrées selon des modes appropriés à leur mélancolie, à leur inertie, à leur joie? Il sied, par exemple, que nos mois laborieux et nos jours d'hiver, jours de tracas, d'affaires, de hâte, d'inquiétude, soient strictement, méthodiquement, âprement divisés et enregistrés par les rouages, les aiguilles d'acier, les disques émaillés de nos pendules de cheminée, de nos cadrans électriques ou pneumatiques et de nos minuscules montres de poche. Ici, le temps majestueux, maître des hommes et des dieux, le temps, immense forme humaine de l'éternité, n'est plus qu'un insecte opiniâtre qui ronge mécaniquement une vie sans horizon, sans ciel et sans repos. Tout au plus, aux moments de détente, le soir, sous la lampe, durant la trop brève veillée dérobée aux soucis de la faim ou de la vanité, sera-t-il permis au large balancier de cuivre de l'horloge cauchoise ou flamande d'alentir et</p>	<p>hock or heavy port, or the gladness of champagne, why should not our minutes be numbered in ways appropriate to their melancholy, their inertness or their joy? It is fitting, for instance, that our working months and our winter days, days of bustle, business, hurry and restlessness, should be strictly, methodically, harshly divided and registered by the metal wheels and hands and the enamelled faces of our chimney-clocks, our electric or pneumatic dial-plates or our small pocket-watches. Here, majestic time, the master of gods and men, the immense human form of eternity, is no more than a stubborn insect gnawing mechanically at a life devoid of horizon, sky or rest. At most, at the warning moment that precedes the stroke, during the too-short evening snatched, under the lamp, from the cares of hunger or vanity, will the great copper pendulum of the Dutch or Norman clock be allowed to make slower and more impressive the seconds that go before the steps of grave night advancing.</p>	<p>om onze lippen lichte bordeaux, weelderige bourgogne, frisse rijnwijn, zware port of de vreugde van de champagne aan te bieden, waarom zouden onze minuten dan niet worden geteld op een manier die past bij hun melancholie, hun traagheid, hun blijdschap? Zo is het bijvoorbeeld gepast dat onze moeizame maanden en winterdagen, dagen van zorgen, zaken, haast, zorgen, strikt, methodisch, bitter verdeeld en geregistreerd worden door de tandwielen, de stalen wijzers, de geëmailleerde schijven van onze schoorsteenklokken, onze elektrische of pneumatische wijzerplaten en onze kleine zakhorloges. Hier is majestueuze tijd, de meester van mensen en goden, is tijd, de immense menselijke vorm van eeuwigheid, niet meer dan een koppig insect dat mechanisch knaagt aan een leven zonder horizon, hemel en rust. Hoogstens, in ogenblikken van ontspanning, tijdens de te korte avond onder de lamp, weg van de zorgen van honger of ijdelheid, mag de grote koperen slinger van</p>
---	--	--

<p>de solenniser les secondes qui précèdent les pas de la nuit grave qui s'avance.</p> <p>III D'autre part, pour nos heures non plus indifférentes mais réellement sombres, pour nos heures de découragement, de renoncement, de maladie et de souffrances, pour les minutes mortes de notre vie, regrettons l'antique, le morne et silencieux sablier de nos ancêtres. Il n'est plus aujourd'hui qu'un inactif symbole sur nos tombes ou sur les tentures funéraires de nos églises; à moins que, pitoyablement déchu, on ne le retrouve qui préside encore, dans quelque cuisine de province, à la cuisson méticuleuse de nos œufs à la coque. Il ne subsiste plus comme instrument du temps, bien qu'il figure encore, à côté de la faux, dans ses armoiries surannées. Pourtant il avait ses mérites et ses raisons d'être. Aux jours attristés de la pensée humaine, dans les cloîtres bâtis autour de la demeure des trépassés, dans les couvents qui</p>	<p>III On the other hand, for our hours no longer indifferent, but really sombre, for our hours of discouragement, of self-denial, of sickness and pain, for the dead minutes of our life, let us regret the time-honoured, dejected and silent hour-glass of our ancestors. It is today no more than an inactive symbol on our tombstones or the funeral hangings of our churches, except where, pitifully fallen, it may still be found presiding, in some country kitchen, over the fastidious cooking of our boiled eggs. It no longer continues as an instrument of time, though it still figures, in company with the scythe, on its antiquated blazon. And yet it had its merits and its reasons for existence. In the dull, sad days of human thought, in the cloisters built around the abode of the dead, in the convents that opened their doors</p>	<p>grootvaders klok de seconden langzamer en indrukwekkender maken, die voorafgaan aan de voetstappen van de naderende donkere nacht.</p> <p>III Anderzijds, voor onze niet langer onverschillige maar waarlijk sombere uren, voor onze uren van ontmoediging, van verzaking, van ziekte en van lijden, voor de dode minuten van ons leven, laten wij de oude, doffe en stille zandloper van onze voorvaderen betreuren. Vandaag de dag is het slechts een inactief symbool op onze graven of op de begrafenisdoeken van onze kerken; tenzij, jammerlijk gevallen, het nog te vinden is in een of andere provinciale keuken, leidend bij het nauwgezet koken van onze gekookte eieren. Hij bestaat niet langer als een instrument van de tijd, hoewel hij, naast de zeis, nog steeds voorkomt in zijn verouderde wapenschild. Toch had het zijn verdiensten en zijn bestaansreden. In de droevige dagen van het menselijk denken, in de rond de huizen van de doden gebouwde</p>
---	---	--

<p>n'entr'ouvraient leurs portes et leurs fenêtres que sur les lueurs indécises d'un autre monde, plus redoutable que le nôtre, il était, pour les heures dépouillées de leurs joies, de leurs sourires, de leurs surprises heureuses et de leurs ornements, une mesure que nulle autre n'aurait pu remplacer sans disgrâce. Il ne précisait pas le temps, il l'étouffait dans la poudre. Il était fait pour compter un à un les grains de la prière, de l'attente, de l'épouvante et de l'ennui. Les minutes y coulaient en poussière, isolées de la vie ambiante du ciel, du jardin, de l'espace, recluses dans l'ampoule de verre comme le moine était reclus dans sa cellule, ne marquant, ne nommant aucune heure, les ensevelissant toutes dans le sable funèbre, tandis que les pensées désœuvrées qui veillaient sur leur chute incessante et muette s'en allaient avec elles s'ajouter à la cendre des morts.</p>	<p>and windows only to the wavering glimmers of another world, more awful than our own,, the sand-glass was, for the hours stripped of their joys, their smiles, their happy surprises and their ornaments, a measure whose place no other could have filled as gracefully. It did not state time with precision; it stifled it in powdery particles. It was made for counting one by one the sands of prayer and waiting, of terror and weariness. The minutes sped by in dust, isolated from the circumambient life of the sky, the garden and space, secluded in their glass phial even as the monk was secluded in his cell, marking, naming no hour, burying them all in the funeral sand, while the unoccupied thoughts that watched over their dumb and incessant fall passed away with them to be added to the ashes of the dead.</p>	<p>kloosters, die hun deuren en ramen slechts openen voor de besluiteloze glimp van een andere wereld, angstaanjagender dan de onze, was het, voor de uren ontdaan van hun vreugden, hun glimlachen, hun blijde verrassingen en hun versieringen, een maat die geen ander zonder schande had kunnen vervangen. Hij gaf de tijd niet aan, hij smoorde het in poeder. Hij moest de korrels van gebed, wachten, angst en verveling één voor één tellen. De minuten vloeiden in stof, afgezonderd van het omringende leven van de hemel, van de tuin, van de ruimte, opgesloten in de glazen bol, zoals de monnik opgesloten zat in zijn cel, geen uren markeerde, geen uren noemde, ze allemaal begroef in het begrafeniszand, terwijl de ijdele gedachten die waakten over hun onophoudelijke en stille val, met hen meegingen naar de as van de doden.</p>
--	---	---

IV

Entre les magnifiques rives de l'été de flamme, il semble meilleur de goûter l'ardente succession des heures dans l'ordre où les marque l'astre même qui les épanche sur nos loisirs. En ces jours plus larges, plus ouverts, plus épars, je n'ai foi et ne m'attache qu'aux grandes divisions de la lumière que le soleil me nomme à l'aide de l'ombre chaude de l'un de ses rayons sur le cadran de marbre qui là, dans le jardin, près de la pièce d'eau, reflète et inscrit en silence, comme s'il faisait une chose insignifiante, le parcours de nos mondes dans l'espace planétaire. A cette transcription immédiate et seule authentique des volontés du temps qui dirige les astres, notre pauvre heure humaine, qui règle nos repas et les petits mouvements de notre petite vie, acquiert une noblesse, une odeur d'infini impérieuse et directe qui rend plus vastes et plus salutaires les matinées

IV

Between the glorious banks of flaming summer, it seems best to enjoy the glowing succession of the hours in the order in which they are marked by the orb itself that showers them upon our leisure. In these wider, more open, more lingering days, I believe and trust only in the great divisions of light which the sun names to me with the warm shadow of its rays on the marble dial which there, in the garden, beside the lake, reflects and records in silence, as though it were doing an insignificant thing, the course of our worlds through planetary space. By this immediate, this only authentic transcription of the wishes of time which directs the stars, our poor human hour which rules our meals and all the little actions of our little lives, acquires a nobility, a direct and urgent fragrance of infinity that render vaster and more healthgiving the dazzling, dewy mornings and almost

IV

Tussen de schitterende oevers van de zinderende zomer lijkt het beter de vurige opeenvolging van uren te proeven in de volgorde waarin zij worden gemarkeerd door de ster zelf die ze over onze vrije tijd uitstort. In deze wijdere, meer open, meer verstrooide dagen geloof en vertrouw ik alleen in de grote verdelingen van het licht dat de zon mij aanwijst met behulp van de warme schaduw van een van haar stralen op de marmeren wijzerplaat die daar, in de tuin, bij de vijver, in stilte, alsof zij iets onbeduidends deed, de loop van onze werelden in de planetaire ruimte weerspiegelt en inschrijft. Door deze onmiddellijke, enige authentieke transcriptie van de wensen van de tijd die de sterren bestuurt, krijgt ons arme menselijke uur, de sterren bestuurt, krijgt ons arme menselijke uur, dat onze maaltijden en de kleine bewegingen van ons kleine leven regelt, een

<p>éblouissantes de rosée et les après-midi presque immobiles du bel été sans tache.</p> <p>Malheureusement, le cadran solaire qui seul savait noblement suivre la marche grave et lumineuse des heures immaculées, se fait rare et disparaît de nos jardins. On ne le rencontre plus guère que dans la cour d'honneur, aux terrasses de pierre, sur le mail, aux quinconces de quelque vieille ville, de quelque vieux château, de quelque ancien palais, où ses chiffres dorés, son disque et son style s'effacent sous la main du dieu même dont ils devaient perpétuer le culte. Néanmoins, la Provence, certaines bourgades italiennes sont demeurées fidèles à la céleste horloge. On y voit fréquemment s'épanouir, au pignon ensoleillé de la bastide la plus allègrement délabrée, le cercle peint à la fresque où les rayons mesurent soigneusement leur marche féerique. Et des devises profondes ou naïves, mais toujours significatives par la place qu'elles occupent et la part qu'elles prennent</p>	<p>motionless afternoons of the fair and immaculate summer.</p> <p>Unfortunately, the sundial, which alone knew how to follow with dignity the grave and luminous march of the spotless hours, is becoming rare and is disappearing from our gardens. It is hardly anywhere to be found save in the main court, on the stone terraces, in the mall, among the quincunxes of some old town, some old castle, some ancient palace, where its gilt figures, its face and style are wearing away under the hand of the very god whose worship they should perpetuate. Nevertheless, Provence and some of the Italian markettowns have remained faithful to the celestial clock. Here we often see displayed, on the sunny gable of the brightest of old, dilapidated country- houses, the frescoed circle over which the sunbeams carefully measure their fairy progress. And mottoes, profound or art- less, but always significant, because of the place which they fill and the part which they play in a vast life, strive</p>	<p>edelheid, een directe en dwingende geur van oneindigheid, die de verblindende ochtenden van dauw en de bijna onbeweeglijke middagen van de prachtige smetteloze zomer grootser en heilzamer maakt. Jammer genoeg wordt de zonnewijzer, die als enige op nobele wijze de ernstige en lichtende loop van de onbevleete uren wist te volgen, zeldzaam en verdwijnt hij uit onze tuinen. Men vindt het bijna nergens anders dan op het erehof, op de stenen terrassen, op het winkelplein, in de quincunxen van een of andere oude stad, een of ander oud kasteel, een of ander oud paleis, waar de gouden cijfers, de schijf en de stijl vervagen onder de hand van de god, wiens cultus zij geacht werden te bestendigen. Toch zijn de Provence en sommige Italiaanse dorpen trouw gebleven aan de hemelse klok. Men ziet er dikwijls, aan de zonnige gevel van de meest vrolijk vervallen bastide, de met fresco's beschilderde cirkel waar de stralen zorgvuldig hun sprookjesachtige mars meten. En diepe of naïeve motieven, maar altijd veelbetekenend door de plaats</p>
--	--	---

<p>à une énorme vie, s'efforcent de mêler l'âme humaine à d'incompréhensibles phénomènes. «L'heure de la justice ne sonne pas aux cadrans de ce monde», dit l'inscription solaire de l'église de Tourette-sur-Loup, l'extraordinaire petit village presque africain, voisin de ma demeure, et qui semble, parmi l'éboulement des rocs et l'escalade des agaves et des figuiers de barbarie, une Tolède en miniature, réduite aux os par le soleil.</p>	<p>to blend the human soul with incomprehensible phenomena. "L'heure de la justice ne sonne pas aux cadrans de ce monde: the hour of justice does not strike on the dials of this world," says the inscription on the sun-dial of the church at Tourette-sur-Loup, that extraordinary, that almost African little village, near to where I live, which, amid the crumbling rocks and clambering aloes and fig-trees, resembles a miniature Toledo reduced to a skeleton by the sun.</p>	<p>die zij innemen en de rol die zij spelen in een enorm leven, trachten de menselijke ziel te vermengen met onbegrijpelijke verschijnselen. "Het uur van de gerechtigheid klinkt niet op de wijzerplaten van deze wereld," zegt de zonne-inscriptie op de kerk van Tourette-sur-Loup, het buitengewone kleine, bijna Afrikaanse dorp naast mijn huis, dat tussen de rotsen en het klimmen van agaven en cactusvijgen een miniatuur-Toledo lijkt te zijn, door de zon tot beenderen gereduceerd.</p>
<p>«A lumine motus.» «Je suis mue par la lumière», proclame fièrement une autre horloge rayonnante. Amyddst ye flowres, I tell ye heures! «Je compte les heures parmi les fleurs», répète une antique table de marbre au fond d'un vieux jardin. Mais l'une des plus belles exergues est certes celle que découvrit un jour aux environs de Venise, Hazlitt, un essayiste anglais du commencement de l'autre siècle: «Horas non numero nisi serenas.» «Je ne compte que les heures claires». «Quel sentiment destructeur des soucis! Toutes les ombres s'effacent</p>	<p>Another radiant clockface proudly proclaims "A lumine motus" as its motto: "I am moved by the light." "Amydst y e flowres, I tell y e hours," says an old marble dial in an old garden. But one of the prettiest legends, surely, is that which Hazlitt discovered one day near Venice : "Horas non numero nisi serenas." " 'I count only the hours that are serene,' " he adds. "What a bland and caredispelling feeling ! How the shadows seem to fade on the dial-plate as the sky lours and time presents only a blank, unless as its progress is marked by what is</p>	<p>"A lumine motus." "Ik word bewogen door licht," verkondigt een andere stralende zonnewijzer trots. Amyddst ye flowres, I tell ye heures! "Ik tel de uren tussen de bloemen," zegt een antieke marmereen zonnewijzer in een oude tuin. Maar een van de mooiste mottos is zeker die welke Hazlitt, een Engelse essayist uit het begin van de andere eeuw, op een dag in de buurt van Venetië ontdekte: "Horas non numero nisi serenas." "Ik tel alleen de heldere uren." Hazlitt: "Wat is het je-zorgen-maken een destructief gevoel! Alle</p>

<p>au cadran quand le soleil se voile, et le temps n'est plus qu'un grand vide, à moins que son progrès ne soit marqué par ce qui est joyeux, tandis que tout ce qui n'est pas heureux descend dans l'oubli! Et la belle parole qui nous apprend à ne compter les heures que par leurs bienfaits, à n'attacher d'importance qu'aux sourires et à négliger les rigueurs du destin, à composer notre existence des moments brillants et amènes, nous tournant toujours vers le côté ensoleillé des choses et laissant passer tout le reste à travers notre imagination oublieuse ou inattentive!»</p>	<p>joyous and all that is not happy descends into oblivion. What a fine lesson is conveyed to the mind to take no note of time but by its benefits, to watch only for the smiles and neglect the frowns of fate, to compose our lives of bright and gentle moments, turning always to the sunny side of things and letting the rest slip from our imaginations, unheeded or forgotten!"</p>	<p>schaduwen vervagen van de wijzerplaat zoals de zon wordt verduisterd, en de tijd is slechts een grote leegte, tenzij haar voortgang wordt gekenmerkt door datgene wat vreugdevol is, terwijl alles wat niet gelukkig is in vergetelheid raakt! En het mooie woord dat ons leert de uren alleen te tellen naar hun zegeningen, alleen belang te hechten aan glimlachen en de strengheid van het lot te verwaarlozen, ons bestaan samen te stellen uit heldere en gelukkige momenten, ons altijd te richten op de zonnige kant van de dingen en al het andere te laten passeren door onze vergeetachtige of onoplettende verbeelding!"</p>
<p>V La pendule, le sablier, la clepsydre perdue donnent des heures abstraites, sans forme et sans visage. Ce sont les instruments du temps anémié de nos chambres, du temps esclave et prisonnier; mais le cadran solaire nous révèle l'ombre réelle et palpitante de l'aile du grand dieu qui plane dans l'azur. Autour du plateau de marbre qui</p>	<p>V The clock, the hour-glass, the vanished clepsydra give abstract hours, without face or form. They are the instruments of the anaemic time of our indoor rooms, of time enslaved and captive; but the sundial reveals to us the real, throbbing shadow of the wing of the great god that hovers in the sky. Around the marble disk which adorns the</p>	<p>V De klok, de zandloper en de verdwenen clepsydra (waterklok) geven abstracte, vormloze en gezichtsloze uren. Zij zijn de instrumenten van de bloedarme tijd van onze kamers, van de slaven- en gevangentijd; maar de zonnewijzer onthult de echte en kloppende schaduw van de vleugel van de grote god die in de</p>

<p>orne la terrasse ou le carrefour des larges avenues et qui s'harmonise si bien aux escaliers majestueux, aux balustrades éployées, aux murailles de verdure des charmilles profondes, nous jouissons de la présence fugitive mais irrécusable des heures radieuses. Qui sut apprendre à les discerner dans l'espace, les verra tour à tour toucher terre et se pencher sur l'autel mystérieux pour faire un sacrifice au dieu que l'homme honore mais ne peut pas connaître. Il les verra{133} s'avancer en robes diverses et changeantes, couronnées de fruits, de fleurs ou de rosée: d'abord celles encore diaphanes et à peine visibles de l'aube; puis leurs sœurs de midi, ardentes, cruelles, resplendissantes, presque implacables, et enfin les dernières du crépuscule, lentes et somptueuses, que retarde, dans leur marche vers la nuit qui s'approche, l'ombre empourprée des arbres.</p>	<p>terrace or the crossing of two wide avenues and which harmonises so well with the majestic staircases and spreading balustrades or with the green walls of the thick quickset hedges, we enjoy the fleeting but undeniable presence of the beamy hours. He who has learnt to descry them in space v/ill see them turn by turn touching earth and leaning over the mysterious altar to offer a sacrifice to the god whom man honours, but cannot know. He will see them advancing in diverse and changing garments, crowned with fruit, flowers or dew : first, the as yet diaphanous and hardly visible hours of the dawn; next, their sisters of noon, ardent, cruel, resplendent, almost implacable; and, finally, the last hours of twilight, slow and sumptuous, delayed in their progress towards approaching night by the purpling shadow of the trees.</p>	<p>azuurblauwe lucht zweeft. Rond het marmere plateau dat het terras of het kruispunt van de brede lanen siert en dat zo goed harmonieert met de majestueuze trappen, de gespreide balustrades, de groene muren van het diepe prieel, genieten we van de vluchtige maar onbetwistbare aanwezigheid van de stralende uren. Wie geleerd heeft ze in de ruimte te onderscheiden, ziet ze op hun beurt de grond raken en zich over het geheimzinnige altaar buigen om een offer te brengen aan de god die de mens eert maar niet kan kennen. Hij zal ze zien aankomen in verschillende en wisselende gewaden, gekroond met vruchten, bloemen of dauw: eerst diegenen die bij dageraad nog doorschijnend en nauwelijks zichtbaar zijn, dan hun zusters van het middaguur, vurig, wreed, schitterend, bijna onverbiddelijk, en ten slotte de laatsten in de schemering, traag en weelderig, die in hun mars naar de naderende nacht worden vertraagd door de ondoordringbare schaduw van de bomen.</p>
---	--	--

<p>VI Seul il est digne de mesurer la splendeur des mois verts et dorés. De même que le bonheur profond, il ne parle point. Sur lui, le temps marche en silence, comme il passe en silence sur les sphères de l'espace; mais l'église du village voisin lui prête par moments sa voix de bronze, et rien n'est harmonieux comme le son de la cloche qui s'accorde au geste muet de son ombre marquant midi dans l'océan d'azur. Il donne un centre et des noms successifs à la béatitude éparses et anonymes. Toute la poésie, toutes les délices des environs, tous les mystères du firmament, toutes les pensées confuses de la futaie qui garde la fraîcheur que lui confia la nuit comme un trésor sacré, toute l'intensité bienheureuse et tremblante des champs de froment, des plaines, des collines livrées sans défense à la dévorante magnificence de la lumière, toute l'indolence du ruisseau qui coule entre ses rives tendres, et le sommeil de l'étang qui se couvre des gouttes de sueur que forment les lentilles d'eau, et la</p>	<p>VI The sundial alone is worthy to measure the splendour of the months of green and gold. Like profound happiness, it speaks jio word . Time marches over it in silence, as it passes in silence over the spheres of space; but the church of the neighbouring village lends it at moments its bronze voice; and nothing is so harmonious as the sound of the bell that strikes a chord with the dumb gesture of its shadow marking noon amid the sea of blue. The sundial gives a centre and successive names to scattered and nameless joys. All the poetry, all the delights of the country-side, all the mysteries of the firmament, all the confused thoughts of the tall trees that guard like a sacred treasure the coolness which night has entrusted to their care, all the blissful intensity of the corn-fields, plains and hills abandoned without defence to the devouring magnificence of the sunlight, all the indolence of the brook flowing between its gentle banks, the drowsiness of the pond covered with</p>	<p>VI Alleen hij is waardig de pracht van de groene en gouden maanden te meten. Zoals het diepe geluk, spreekt hij niet. De tijd loopt zwiingend over hem heen, zoals zij zwiingend over de sferen van de ruimte gaat; maar de kerk in het nabijgelegen dorp laat hem soms zijn bronzen stem horen. Niets is zo harmonieus als het geluid van de klok, dat harmonieert met het stille gebaar van zijn schaduw die de middag markeert in de azuurblauwe oceaan. Hij geeft een centrum en opeenvolgende namen aan de verstrooide en anonieme zaligheid. Alle poëzie, alle verrukkingen van de omgeving, alle mysteries van het firmament, alle verwarde gedachten van het woud dat de frisheid bewaart die de nacht het als een heilige schat heeft toevertrouwd, alle gezegende en sidderende intensiteit van de korenvelden, van de vlakten, van de heuvels die hulpeloos zijn overgeleverd aan de verslindende grootsheid van het licht, al de indolentie van de beek die tussen haar tedere oevers</p>
--	---	---

<p>satisfaction de la maison qui ouvre en sa façade blanche ses fenêtres avides d'aspirer l'horizon, et le parfum des fleurs qui se hâtent de finir une journée de beauté embrasée, et les oiseaux qui chantent selon l'ordre des heures pour leur tresser des guirlandes d'allégresse dans le ciel,—tout cela, avec des milliers de choses et des milliers de vies qui ne sont pas visibles, se donne rendez-vous et prend conscience de sa durée autour{135} de ce miroir du temps où le soleil, qui n'est qu'un des rouages de l'immense machine qui subdivise en vain l'éternité, vient marquer d'un rayon complaisant le trajet que la terre, et tout ce qu'elle porte, accomplit chaque jour sur la route des étoiles.</p>	<p>drops of sweat formed by the duckweed, the satisfaction of the house that opens, in its white front, windows greedy to draw in the horizon, the scent of the flowers hastening to finish a day of scorching beauty, the birds singing in the order of the hours to weave garlands of gladness for them in the sky : all these, together with thousands of things and thousands of lives that escape our sight, meet and take stock of their continuance around this mirror of time on which the sun, which is but one of the wheels of the huge machine that vainly subdivides eternity, marks with a kindly ray the daily journey which the earth, with all that it carries, performs on the road of the stars.</p>	<p>stroomt, en de slaap van de vijver die bedekt is met de zweetdruppels gevormd door het eendenkroos, en de tevredenheid van het huis dat in zijn witte gevel zijn ramen opent om gretig de horizon naar binnen te zuigen, en de geur van de bloemen die zich haasten om een dag van brandende schoonheid te beëindigen, en de vogels die zingen in de orde van de uren om slingers van vreugde in de lucht te weven, - dit alles, met duizenden dingen en duizenden levens die niet zichtbaar zijn, ontmoet en zich bewust wordt van haar duur rond deze spiegel van de tijd wanneer de zon, die slechts een van de radertjes is van de immense machine die de eeuwigheid tevergeefs onderverdeelt, met een zelfgenoegzame straal de reis komt markeren die de aarde, en alles wat zij draagt, elke dag aflegt op de weg van de sterren.</p>
--	---	--